

PROLOG

Hallam mžoural do šera. Sotva se odvážil udělat další krok. Klenbou vysokých stromů pronikaly sloupce světla. Tancovaly v pralesním podrostu podle toho, jak se větve pohupovaly ve větru. Kdo ví, jaká stvoření tady žijí? Co když na něj číhají někde za stromem? Nebo jsou ukrytí pod houštinou kapradí?

Muž pomalu našlapoval ve vlhkém mechu. Ze všech stran se ozývaly pronikavé skřeky ptáků a vrzání hmyzu. Tohle místo bylo na hony

vzdálené lesům, kde se on a další gorgonští rebelové obvykle ukrývali. To nejhorší, co tam mohlo člověka potkat, byl divočák.

Ale od té doby, co Malvel rozprostřel své sítě po celé Gorgonii, jejich les už nebyl bezpečný. Malvelovi vojáci hledali rebely, pročesávali krajinu a vypalovali domy nevinných vesničanů. Čarodějovi Malvelovi sloužili i netvoři. Hallam se otrásl při vzpomínce na smrt svých dvou kamarádů. Dostihl je Torgor, minotaurus, a utrhal jim ruce i nohy.

Muž se prodíral dál a otáčel se za každým zvukem. Propocená košile se mu lepila na tělo. Po zátylku mu přejel šlahoun. Sáhl si rukou za krk a prut se mu najednou zkroutil v prstech!

„Proboha! Had!“ Hallam vyjekl
a svalil se na záda.

Had vedle jeho hlavy zasyčel
a svinul se, pak se zase vztyčil
a hypnotizoval ho krvavě rudýma
očima. Kůže se mu nažloutle
blyštěla. Muž se ani nepohnul,
ochromen hrůzou. Had vystřeloval
rozeklaný jazyk a kolébal hlavou.
Najednou se rozvinul v celé délce
a odplazil se pryč.

Hallam se vyhrabal na nohy

a smetl z haleny nalepené listí. Když se po chvilce vzpamatoval, vydal se pralesem dál. „Musíš si dávat větší pozor!“ mumlal si potichu.

Teď už se nedíval pod nohy, ale po stromech a v každé pokroucené větvi viděl hada. Vtom šlápl do prázdna a už klouzal dolů z prudkého svahu. Jak letěl, zeleň po obou stranách rokle se měnila v rozmazanou šmouhu. S hrůzou uviděl, co ho čeká dole.

Na dně propasti bylo hnízdo svíjejících se zmijí!

Snažil se zachytávat šlahounů, ale jen je vytrhával ze země, a nohy mu v blátě ujížděly dál. Zaryl se patami do země a jen těsně zůstal viset nad klubkem jedovatých hadů.

Krev mu tepala v hlavě tak hlasitě, až přehlušovala řev ptáků kolem.

Hallam se třásl, ale snažil se šplhat vzhůru.

„Ty skopová hlavo,“ nadával si.
„Malvelovi vojáci tě tady najdou chyceného v pasti, když nebudeš dávat pozor, kam šlapeš.“

Nedokázal se na hady nedívat. Musí nahoru, tak rychle, jak jen to půjde, a pak pryč z pralesa!

Po čtyřech se vyškrabal nahoru a zachytil se stromu. S úlevou se o něj opřel zády. Nahmatal rukama kůru, ale prsty se dotkl něčeho měkkého... Co to může být... peří?

Vtom ho ovanul horký dech a nad hlavou se mu změnil v bílou páru.

Hallam se vmžiku obrátil.

Mezi větvemi se vynořila hlava mohutného hřebce. Když se nad Hallamem obrovské tělo vztyčilo, uviděl, že to není obyčejný kůň. Ale netvor! Hallam zalapal po dechu a žaludek se mu sevřel strachem. Hřebec zařehotal a odkryl žluté zuby. Z otevřené tlamy mu stékaly sliny.

Hallam klesl na kolena. Netvor se vzepjal, zahrabal ve vzduchu zlatými kopyty, nad ním se rozepjala obrovská křídla a okřídlený hřebec se odlepil od země. Znovu zaržál a Hallam se v hrůze přikrčil, zatímco mu kopyta tancovala nad hlavou. Hřebec zakoulel očima, až z nich vyšlehl jiskrný plamen a ozářil listy v džungli. Muž ani nedýchal, viděl,

jak se k němu strašlivé zuby
přibližují...

